

נקראת חר"ק חל"ם שו"ר"ק של
אותו הצנור, כמו זה: ו.

וכך היא נקראת אל י, וכך אל
ה', וסוד הדבר - אני ראשון ואני אחרון
וכו', ולפעמים היא עטרה על ראשו של
האות ו', כמו זה: ו, וסוד הדבר - נוטה
שמים פירעה, וזהו הסוד של הראש של
האות א. ולפעמים יורד תחתיו כמו זה:
א קמ"י, כשעולה על הראש נקראת
כ"ר ור"ק"א. באותו זמן נאמר בה אשת
חיל עטרת בעלה, ונקראת חל"ם,
וכשיורדת תחתיו נקראת חיר"ק,
והיא לח"ם, ש"ך הוא חל"ם
בהפוך אותיות לח"ם, וזהו לחם
אפירים אכל איש, שנאמר בו
יהו"ה איש מלחמה. מצד של
החכמה נקראת חל"ם, ומצד
העמוד האמצעי נקראת שו"ר"ק,
כמו שנאמר ואנכי נטעתיך שורק
כלה זרע אמת, אותו שנאמר בו
תתן אמת ליצקב, מצד שלו
נקראת חר"ק, ובאותיות הפוכות
חק"ר, ובשבילה נאמר החקר
אלוה תמצא, והיא קרח הנורא,
שהוא השם השלישי של תפלה,
שנאמר בו הא"ל הגדול הגבור
והנורא, הנורא הוא העמוד
האמצעי.

ושו"ר"ק הוא טמיר וגניז, מצד של
צדיק שהוא ברית, אור גניז,
שהוא ר"ז פחשבון אור, כמו
שבארוהו בעלי המשנה, אור זרע
לצדיק, וזהו האור הגנוז
לצדיקים, שחמשה אור
שלמעלה ממנו הם כלם
בהתגלות.

וכי הוא? שלשה אור סגול,
ושנים אור שב"א, כשעולה על
כנפיהם של שתי נקדות שהן
שב"א, נעשית שו"ר"ק, וסוד
הדבר - סמכוני באשיות,

ומאי ניהו, תלת אור סגול, ותריין אור שב"א, פד סלקא על גדפייהו
דתריין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שו"ר"ק, ורזא דמלה (שיר ב

אתקריאת חר"ק חל"ם שו"ר"ק דההוא צנור,
כגוונא דא ו.

והכי אתקריאת לגבי י, והכי לגבי ה, ורזא
דמלה אני ראשון ואני אחרון וכו',
ולזמנין איהי עטרה על רישא דאת ו', כגוונא
דא ורזא דמלה נוטה שמים פירעה, ודא
רזא דרישא דאת א, ולזמנין נחית תחותי
כגוונא דא א קמ"ץ, פד סלקא על רישא
אתקריאת תגא זרק"א, בההוא זמנא אתמר
בה (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה,
ואתקריאת חל"ם, וכד נחתת תחותיה
אתקריאת חיר"ק, ואיהי (דף לט ע"ב) לח"ם,
דהכי איהו חל"ם בהפוך אתוון לח"ם, ודא
איהו לחם אפירים אכל איש (תהלים עח
כה), דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה,
מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם, ומסטרא
דעמודא דאמצעיתא אתקרי שו"ר"ק, כמה
דאת אמר (ירמיהו ג כא) ואנכי נטעתיך שו"ר"ק
כלה זרע אמת, ההוא דאתמר ביה (מיכה ז ב) תתן
אמת ליצקב, מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק,
ובהפוך אתוון חק"ר, ובגינה אתמר (איוב יא
ט) החקר אלוה תמצא, ואיהי קרח הנורא,
דאיהו שמה תליתאה דצלותא, דאתמר ביה
הא"ל הגדול הגבור והנורא, הנורא איהו
עמודא דאמצעיתא.

ושו"ר"ק איהו טמיר וגניז, מסטרא דצדיק
דאיהו ברית, אור גניז. דאיהו ר"ז
פחושפן אור, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין,
אור זרוע לצדיק, ודא הוא אור הגנוז
לצדיקיא, דחמש אור דלעילא מגיה פלהון
אינון פאתגלייא.

וכשהיא יורדת תחת צר"י, נעשית סגו"ל, ועליהם נאמר רפדוני בתפוחים, ומי הן האשיות הללו? הם שתי אשות, שהם איש ואשה, אש לבנה ואש אדמה ששם אב ואם, שהם י"ה, והם פני הדין ופני הרחמים.

למה רצתה להסתמך שם? משום שהם שני גונים של השושנה, לכן ואדם, רחמים ודין, שהם חסד וגבורה, ושם ריח השושנה, וזהו העמוד האמצעי, ומשום שמריחה בו, אומרת סמכוני באשיות, ובו נעשית סגו"ל, כשיוֹרֶדֶת - רפדוני בתפוחים, אלו הם שני עמודי אמת, שהם לכן ואדם, ומשום שמריחה באות ו', שהיא בכרית, אומרת רפדוני בתפוחים.

וכשמתחברת בו נעשית סגו"ל, מה שהיו צר"י נעשה ציר, זהו שכתוב ויצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח יהו"ה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וגומר. צדיק זה הוא עץ פרי עושה פרי למינו, ובמקום הזה הוא האהבה שלה בחבור ויחוד של בעלה, ומשום זה אומרת כי חולת אהבה אני.

וכשישראל חוטאים בכרית מילה, נפסקת נביעת הנקדות מן האותיות שכלולות בשכינה התחתונה, ונשארת יבשה. באותו זמן מה כתוב בשור"ק חיר"ק? שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו, קמ"ץ פת"ח, זה סוגר וזה פותח, שני אלו הם שסוגרים ופותחים את המעינות של אותן נקדות אל האותיות, והאות ו', כשהיא נטויה על ראשי אותיות

(ה) סמכוני באשיות, וכד נחתת איהי תחות צר"י אתעבידת סגו"ל ועליהו אתמר רפדוני בתפוחים, ומאי ניהו אלין אשיות, אינון תרי אשות, דאינון איש ואשה, אשא חוורא, ואשא סומקא, דתמן אב ואם, דאינון י"ה, ואינון אנפי דינא ואנפוי דרחמי.

אמאי בעאת לאסתמכא תמן, בגין דאינון תרין גוונין דשושנה, חוור וסומק, רחמי ודינא, דאינון חסד וגבורה, ותמן ריחא דשושנה, ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ובגין דארכת ביה, אמרת סמכוני באשיות, וביה אתעבידת סגו"ל, כד נחתא רפדוני בתפוחים, אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חוור וסומק, ובגין דארכת באת ו' דאיהי בכרית, אמרת רפדוני בתפוחים.

וכד אתחברת ביה אתעבידת סגו"ל, מה דהו צר"י אתעביד ציר, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ז) ויצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח יהו"ה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וגומר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי למינו, ובהאי אתר איהו רחימו דילה בחבורא ויחודא דבעלה, ובגין דא אמרת (שיר ב ה) כי חולת אהבה אני.

וכד ישראל האבין בכרית מילה, אתפסיק נביעו דנקודין מאתוון, דכלילין בשכינתא תתאה, ואשתארת יבשה, בההוא זמנא מה פתיב בשור"ק חיר"ק, שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו (איכה ב טז), קמץ פת"ח דא סגיר ודא פתח, אלין תרין אינון דסגרין ופתחיין מבויעין דאינון נקודין, לגבי אתוון, ואת ו' כד איהו נטוי על ראשי אתוון עלאין אתקרי

רפ"ה, וכד איהו במציעו דאתוון אתקרי דג"ש, אתוון אלין אינון חיוון,